

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ένατον κι' εικοστών μετρούντες χρόνον
εδρευόμεν' στην γήν των Παρθενώνων.

Χίλια κι' ενηκόσια τέσσερα και δέκα,
τούς εχθρούς, Πατρίδα, κτύπα και πέλκα.

Πέμπτη κι' εικοστή Γεννάρη
ψηφοφόροι' στ' ποδάρι.

Πούντος χλίια και διακόσα κι' ὄγδοήκοντα κι' ἑπτὰ
καὶ Δημοτικῶν Συμβούλων νέα πρόσωπα σπτά.

Ὁ Φασουλῆς σφριγῶν περὶ τῶν ἐκλογῶν.

Φ.— Μερκούραρος, Μπενάκαρος, τί κέντρα, τί κραυγαῖς!..
τᾶμαθες, Περικλέτο μου, πῶς ἔχομ' ἐκλογαῖς;

Π.— Δὲν τᾶμαθα...

Φ.— Δὲν τᾶμαθες ἀληθινά, ζωντόβολο;

Π.— Ἐγὼ γιὰ τέτοια πράγματα δὲν δίνω πιά διώβολο.

Φ.— Εἶναι τὸ στόμα σου θρασύ...
καὶ τί πολίτης εἶσαι σὺ,
κανάγια τοῦ διαβόλου,
ὅπου δὲν ἔχεις συλλογαῖς,
καὶ γιὰ Δημάρχων ἐκλογαῖς
δὲν μεριμνᾷς καθόλου;

Π.— Ἐγὼ δὲν πολυτυρβάζω
σὺν καὶ σένα, χασομέρη,
μ' ἐκλογῶν καινούρια χάλια.

Ἐγὼ σήμερα διαβάζω
τὰ τραπέζια τοῦ Λευτέρη,
καὶ μοῦ πέφτουνε τὰ σάλια.

Ἐγὼ βλέπω 'στὸν ἀγῶνα
τὸν Λευτέρη νὰ μιλή
μὲ τὸν Βῆδ τὸν Ἡγεμόνα,
ποῦ τὸν ἐκτιμῶ πολύ.

Ἐγὼ γι' ἄλλα τώρα νοιώθω
μὲς στὰ σωθικά μου πόθο
καὶ λαχτάρα καὶ φωτιά.

Καὶ 'στῆς τόσαις εὐτυχίαις
βλέπω τώρα συμμαχίαις
καὶ μὲ τὴν Ἀρβαντιτιά.

Δὲν πηγαῖνω, σαχλομούρη,
'στὸν Μπενάκη, στὸν Μερκούρη,
καὶ 'στὰ σπήτια τῶν ἐγκρίτων.

Γεῖα χαρά τοῦ τοῦ Λευτέρη,
ὅπου λίσταις θὰ μᾶς φέρη
τραπέζιων ἀληθμονήτων.

Τί χαρά μας πάλι τώρα,
σύμμαχοι καὶ μὲ τὸν Βλιώρα,
καὶ σφιτὸς δεσμός κι' ἀγάπη
μὲ τὸν Γκέγκη, μὲ τὸν Λιάπη.

Φ.— Ἄρχιες, βρέ, νὰ τραγουδῆς
σὺν ἄλλοτε καὶ πάλιν
ὕποψιφιων πάλην.

Σήκω τὰ μάτια σου νὰ 'δῆς
ὀνόματα 'στοὺς τοίχους,
καὶ 'πὲς καμπόσους στίχους.

Σὲ τοῦτον τὸν ἀναβρασμὸ μὴ φαίνεσαι ψοφήμι,
καὶ πρέπει: κάθε μνήμη
τῶν ἐκλογῶν ν' ἀναπολή
τὰ τρόπαια τάξιδια...
πέρσο μὲ σφαίραις, προσηφιλή,
κι' ἐφέτος μὲ σφαίριδια.

